

Virginia Andrews

De droom van een engel

Deel 5 in de Casteel-serie

De Fontein

Proloog

Luke en ik rijden onder het hoge, smeedijzeren hek door waarop de woorden FARTHINGALE MANOR staan. Plekjes roest hebben zich rond de letters gevormd en onder het gebeuk van de zeewind en de winterstormen is het hek achterovergebogen. Nu leunt het tegen de grauwe lucht, en het huis zelf lijkt gedeprimeerd, neergedrukt door de tijd en de naargeestige geschiedenis die leeft in de gangen en de grote kamers. Er zijn nog een paar personeelsleden die voor het huis en het park zorgen, maar niemand controleert hun werk en ze doen betrekkelijk weinig om de zaak in orde te houden.

Luke knijpt in mijn hand. Het lijkt jaren, eeuwen geleden, dat we hier zijn geweest. De sombere lucht is in overeenstemming met de reden van onze komst, want dit is geen nostalgische reis. We denken liever niet meer aan mijn verblijf hier, mijn gevangenschap mag ik wel zeggen, na het afschuwelijke ongeluk dat mijn beide ouders het leven heeft gekost.

Maar onze reis is nog droeviger. De begrafenis sfeer is juist. We komen mijn echte vader begraven, Troy Tatterton eindelijk te ruste leggen naast zijn ware liefde, mijn moeder, Heaven. Hij was al die jaren in de bungalow gebleven, had zijn gecompliceerde artistieke werk voortgezet aan de prachtige Tatterton Toys, en liet zich alleen naar buiten lokken bij speciale gelegenheden, zoals de geboorte van mijn kinderen. Maar altijd als hij op bezoek kwam, om welke reden dan ook, keerde hij al spoedig weer terug naar Farthingale. Iets riep hem altijd terug.

Nu zal hij het nooit meer verlaten.

Zelfs al doemt het grote huis altijd weer op in mijn nachtmerries, en blijven de herinneringen aan die afgrijselijke dagen op-

merkelijk levendig – als ik naar dat grote landgoed kijk, begrijp ik waarom Troy de behoefte voelde hier terug te keren. Zelfs ik, die alle redenen heb om dat niet te doen, voel de behoefte om weer naar binnen te gaan en door de lange gangen te lopen, de grote trap op en weer naar de kamer te kijken die mijn cel is geweest.

Luke wil niet dat ik naar binnen ga.

‘Annie,’ zegt hij, ‘het is niet nodig. We kunnen buiten wachten tot de rouwplechtigheid begint en iedereen daar begroeten.’

Maar ik kan er niets aan doen. Iets trekt me naar binnen.

Ik ga niet naar mijn vroegere slaapkamer. Overal hangen spinnenwebben en overal is stof en vuil. Gordijnen zijn verschoten en hangen scheef voor de ramen. Het linnen is gevlekt en vuil.

Ik schud mijn hoofd en loop door. Ik blijf staan bij Jillians suite, de beroemde suite die Tony met een fanatieke aandrang in stand heeft gehouden, weigerend Jillians dood en alles wat voorbij was te accepteren. De suite heeft me altijd geïntrigeerd. Hij intrigeert me nu nog.

Ik loop naar binnen, kijk naar de spiegels zonder glas, staar naar de kleren die over de stoelen zijn gedrapeerd, de toiletartikelen die nog op de toilettafel staan. Ik loop langzaam aan alles voorbij, beweeg me als in een droom.

Bij Jillians bureau blijf ik staan. Ik weet niet waarom, maar misschien omdat de bovenste la een eindje openstaat. Alles in deze suite intrigeert me en ik vraag me af of er iets in die la ligt wat Jillian in de periode van haar waanzin kan hebben geschreven.

Mijn nieuwsgierigheid wint het en ik trek de la open. Ik blaas het stof weg en tuur naar binnen. Blanco papier, pennen en inkt. Niets bijzonders, denk ik. En dan zie ik het linnen zakje achter in de la en pak het eruit.

Er zit een boek in. Langzaam haal ik het eruit.

HET BOEK VAN LEIGH staat erop gedrukt. Ik houd mijn adem in. Het is het dagboek van mijn grootmoeder. Ik sla het open bij de eerste pagina en tuimel terug in de tijd.

1. Leighs dagboek

Ik geloof dat het is begonnen met een droom. Nee, geen droom, meer een nachtmerrie. Daarin stond ik met mijn ouders – ik weet niet waar. Ze praatten met elkaar en soms draaiden ze zich om en zeiden iets tegen mij. Alleen, als ik probeerde iets tegen hen te zeggen, leken ze me niet te horen. Terwijl ik probeerde me in hun gesprek te mengen bracht ik mijn hand omhoog en wilde mijn haar naar achteren strijken. Maar tot mijn ontzetting merkte ik dat ik een grote pluk haar in mijn hand hield. Telkens als ik aan mijn haar trok kwam er weer een pluk uit. Ik staarde vol afgrijzen naar het haar in mijn hand. Wat was er aan de hand? Plotseling verscheen er een spiegel voor me, en daarin kon ik mijn beeltenis zien. Ik onderdrukte een gil. Mijn mooie kasjmier trui zat vol gaten en mijn rok was vuil en gescheurd. Voor mijn ongeloovige blik zag ik mijn gezicht en lichaam opzwellen. Ik werd steeds dikker, en ik begon te huilen. De tranen stroomden langs mijn besmeurde wangen. Ik wendde met moeite mijn blik af van dat afschuwelijke spiegelbeeld en draaide me om naar mijn ouders, gillend om hulp. Mijn geschreeuw werd weerkaatst door de muren. Maar mijn ouders deden niets. Waarom wilden ze me niet helpen?

Ik kon niet ophouden met gillen. Eindelijk, toen ik geen stem meer had en ik geen geluid meer kon uitbrengen, draaiden ze zich naar me om. Een verbaasde uitdrukking kwam op hun gezicht. Ik wilde papa roepen... ik wilde dat hij me zou omhelzen en zoenen... me beschermen zoals hij altijd had gedaan... maar voor ik mijn mond open kon doen, keek hij naar me met een blik vol walging! Ik kromp ontsteld ineen en toen verdween hij. Alleen mama bleef over. Tenminste, ik dacht dat het mama was.

Deze vreemde leek precies op haar... behalve haar ogen. Haar ogen waren zo koud! Koud en berekenend... zonder de liefde en warmte die ik er elke dag in zag. Waar waren die gebleven? Waarom keek ze zo naar me? Mijn mooie mama zou nooit met zo'n blik vol haat naar me kijken. Ja, haat... en jaloezie! Mijn mama zou me beslist helpen in mijn wanhopige toestand. Maar ze deed niets. Eerst verscheen er een blik vol afkeer, net als de blik waarmee papa naar me had gekeken. Die werd al spoedig vervangen door een zelfgenoegzaam lachje... een grijns van voldoening. En toen keerde ze me de rug toe... en begon weg te lopen... steeds verder weg... en ze liet mij alleen in het duister.

Op de een of andere manier vond ik mijn stem terug en riep naar haar om hulp. Maar ze bleef doorlopen, werd steeds kleiner. Ik probeerde haar te volgen, maar kon me niet bewegen. Toen keek ik weer naar mijn spiegelbeeld en voor ik met mijn ogen kon knippen, barstte de spiegel en vlogen de scherven in mijn gezicht.

Met mijn laatste beetje kracht gilde ik, hief mijn handen op om mijn gezicht te beschermen en bleef gillen.

Toen ik wakker werd gilde ik nog steeds en mijn hart bonsde. Even wist ik niet waar ik was. Maar toen de vertrouwde omgeving van mijn slaapkamer zichtbaar werd, herinnerde ik het me weer. Ik was thuis in mijn slaapkamer in Boston. Vandaag was het mijn verjaardag. Mijn twaalfde verjaardag. Ik was blij dat die afschuwelijke droom voorbij was. Ik zette mijn angst van me af, samen met de beelden die me een paar seconden geleden zo'n schrik hadden aangejaagd. Ik ging naar beneden en dacht alleen aan de dag die voor me lag.

Op mijn twaalfde verjaardag opende ik wat mijn kostbaarste geschenk zou zijn: dit dagboek. Op het laatste moment stopte papa het onder de kleine berg prachtige en kostbare geschenken die hij en mama voor me hadden gekocht. Ik wist dat hij het er zelf had neergelegd nadat mama alles had opgestapeld, want ze was net zo nieuwsgierig als ik. Meestal liet papa het kopen van cadeaus helemaal aan mama over, zoals hij het ook aan haar

overliet om dingen voor het huis te kopen en al mijn kleren, omdat hij toegaf dat hij geen flauw benul had van mode. Hij zei dat mama een artieste was, en dus meer verstand had van kleurencombinaties en ontwerpen, maar ik denk dat hij alleen maar blij was dat hij niet naar warenhuizen en modemagazijnen hoefde.

Een paar keer, toen ik jonger was, bracht papa modellen van zijn stoomboten voor me mee, maar mama vond dat malle cadeaus voor een meisje, vooral het model dat je uit elkaar kon halen om te leren hoe de motor werkte. Maar ik was er hevig in geïnteresseerd en speelde er voortdurend mee, behalve als mama in de buurt was.

Alles lag aan één kant van de ontbijttafel opgestapeld, zoals op elke verjaardag die ik me kon herinneren. Ik was natuurlijk vroeg wakker, door die droom. De ochtenden van mijn verjaardagen leken altijd op de ochtenden van Kerstmis, hoewel ik deze ochtend nog steeds een beetje van streek was door die nachtmerrie. Ik probeerde de schrikkelijke droom te vergeten.

Papa had het onverwachte pakje in lichtroze papier gepakt met donkerblauwe verjaardagskaarsjes erop geschilderd die de woorden PRETTIGE VERJAARDAG vormden. Alleen al de wetenschap dat hij het zelf voor me had gekocht maakte het tot het belangrijkste cadeau. Ik probeerde het papier niet te scheuren toen ik het uitpakte. Ik hield ervan souvenirs te bewaren van alle bijzondere gelegenheden: de kaarsjes van mijn tiende verjaardagstaart, die zo groot was dat Clarence de butler en Svenson de kok hem samen de eetkamer moesten binnendragen; de suikerengel boven in de anderhalve meter hoge kerstboom die mama had gekocht voor mijn speelkamer toen ik vijf was; de kaartjes voor het circus waar papa me mee naartoe had genomen toen het verleden jaar in Boston was; een programma van de marionettenvoorstelling in het museum waar mama en ik naartoe gingen toen ik zeven was, en tientallen ditjes en datjes, als knopen en spelden en zelfs oude schoenveters. Papa wist dus al dat herinneringen kostbaar waren voor me.

Ik pakte het boek langzaam uit en gleden met de toppen van

mijn vingers over de kaft, over mijn naam. Ik bewonderde de fluweelzachte, roze leren kaft met de vergulde rand, en vooral mijn naam die gedrukt was als de titel van een boek: HET BOEK VAN LEIGH.

Enthousiast keek ik op. Papa, die al gekleed was in zijn driedelige, donkergrijze pak en das, stond er glimlachend bij, zoals hij meestal stond: handen op de rug, heen en weer wiegend op zijn hielen als een oude zeekapitein. Meestal liet mama hem ophouden; ze zei dat het haar nerveus maakte. Omdat papa de eigenaar was van een grote luxescheepvaartlijn en zoveel tijd op een van zijn schepen doorbracht, zei hij dat hij vaker op het water was dan op het land en gewend was aan schommelen.

‘Wat is dat?’ vroeg mama toen ik het boek opensloeg en de ene blanco pagina na de andere te zien kwam.

‘Ik noem het een logboek,’ zei papa en knipoogde naar me. ‘Het logboek van de kapitein. Daarin worden de belangrijke gebeurtenissen vastgelegd. Herinneringen zijn kostbaarder dan juwelen.’

‘Het is gewoon een dagboek,’ zei mama hoofdschuddend. ‘Ze is een meisje, geen zeeman.’

Papa knipoogde weer naar me. Mama had zoveel kostbare dingen voor me gekocht, dat ik wist dat ik er meer aandacht aan hoorde te besteden, maar ik klemde HET BOEK VAN LEIGH tegen me aan en stond snel op om papa een zoen te geven. Hij knielde neer en ik kuste hem op zijn roze wang vlak boven zijn grijze baard, en zijn glinsterende, roestbruine ogen lichtten op. Mama beweerde dat papa zoveel tijd doorbracht op zee, dat zijn huid zout smaakte, maar dat proefde ik nooit als ik hem een zoen gaf.

‘Dank je wel, papa,’ fluisterde ik. ‘Ik zal altijd over jou schrijven.’

Er waren zoveel dingen die ik wilde opschrijven, zoveel heilige en kostbare gedachten, dat ik popelde van verlangen om ermee te beginnen.

Maar mama wachtte vol ongeduld tot ik de andere cadeaus zou uitpakken. Ik kreeg een stuk of twaalf roze, blauwe en groene

kasjmier truien, allemaal met een bijpassende rechte rok, de rok waarvan mama zei dat iedereen die droeg, ook al waren ze zo nauw dat je er bijna niet in kon lopen. En zijden blouses en gouden oorringen en een bijpassende armband met diamantjes van Tiffany. Parfum van Chanel en zeep, en een paarlemoeren kam- en borstelgarnituur.

En lippenstift! Eindelijk zou ik die kunnen gebruiken, heel onopvallend natuurlijk en alleen bij speciale gelegenheden. Maar ik had mijn eigen lippenstift. Mama had me altijd beloofd dat ze me zou laten zien hoe ik me behoorlijk moest opmaken als het zover was.

Er was nog één pakje waarvan ze zei dat ik het nu nog niet mocht openmaken. Dat moest wachten tot we straks alleen waren.

‘Vrouwengeheimpjes,’ zei ze met een blik op mijn vader. Ze vond het vreselijk dat hij op de ochtend van mijn verjaardag zo vroeg naar kantoor ging, maar hij zei dat hij de rest van de dag vrij zou nemen en met mij en mama zou gaan eten, dus vergaf ik het hem. Er was tegenwoordig altijd wel een of andere crisis. Hij gaf de schuld aan het commerciële luchtverkeer waar de luxeschepen steeds meer onder te lijden hadden. Mama had altijd al kritiek op hem dat hij zoveel tijd aan zijn werk besteedde, en dit maakte het allemaal nog erger.

Hoewel we veel reizen hadden gemaakt, beweerde ze dat we net schoenmakers zonder schoenen waren, omdat we niet de reizen maakten die zij wilde.

‘Mijn man doet in vakantiereizen en wij gaan zelden met vakantie. We moeten nieuwe routes of nieuwe schepen inspecteren, in plaats van te genieten zoals we zouden moeten doen,’ klaagde ze soms verbitterd.

Ik wist dat mijn laatste pakje iets met dat alles te maken had, want ze zei dat ze het had gekocht in de hoop dat ik de kans zou krijgen het te gebruiken, en toen keek ze nijdig naar papa en zei: ‘Ik heb nog steeds niet de gelegenheid gehad het mijne te gebruiken.’

Ik scheurde het pak snel open en haalde het deksel van de

doos. Het was een ski-uitrusting: een dikke kasjmier trui en een strakke skibroek met een bijpassende blouse van Italiaanse zij. In de zomer had mama vaak de wens te kennen gegeven een wintersportvakantie te houden in St. Moritz en in het Palace Hotel te logeren, 'waar het puikje van de society bijeenkomt'. Het was een prachtig pak.

Ik keek naar al mijn mooie cadeaus, krijste van enthousiasme en omhelsde haar. Ze zwoer dat ze er altijd voor zou zorgen dat ik betere verjaardagen had dan zij toen ze opgroeide in Texas. Haar familie was weliswaar niet arm, maar ze vertelde dat haar moeder, mijn oma Jana, zo streng was als een puriteinse dominee. Ze vertelde me telkens opnieuw het trieste verhaal dat ze als klein meisje niet eens een pop mocht hebben, en dat haar zusjes, die allebei ouder waren, precies op haar moeder leken, omdat ze zo lelijk waren dat ze geen belangstelling hadden voor vrouwelijke en mooie dingen.

Tante Peggy en tante Beatrice waren werkelijk zo lelijk als de boze heks in *The Wizard of Oz*. We zagen hen niet vaak, maar als ze er waren keken ze met een valse blik in hun ogen door hun bril naar mij. Ze droegen beiden een lelijke bril met een dik, zwart montuur. De glazen vergrootten hun doffe bruine ogen, zodat ze eruitzagen als kikkers. De manier waarop mama ze altijd in één adem noemde maakte dat ik aan ze dacht als een tweeling. Ze hadden ook dezelfde lichaamsvorm. 'Strijkplanken' noemde mama ze. Ze zei dat oma Jana een man voor ze had gevonden, karakterloze mannen die net zo lelijk waren als zichzelf: de een was eigenaar van een warenhuis in Ludville, Texas, en de ander begrafenisondernemer in het nabijgelegen Fairfax.

Volgens mama waren beide plaatsen in Texas, en haar eigen geboorteplaats, 'zo stoffig en vuil dat je een bad moest nemen als je door Main Street was gelopen'. Papa hoefde niet veel moeite te doen om haar daar vandaan te halen.

Ik liet haar het verhaal steeds opnieuw vertellen, en het kon me niet schelen dat ze er telkens weer wat nieuws aan toevoegde of iets veranderde of vergat dat ze me al eerder had verteld. De hoofdzaak van het verhaal was altijd hetzelfde en het was een

van de eerste dingen die ik in mijn dagboek wilde schrijven.

Dus toen ze vroeg op de avond in mijn kamer kwam voor een babbeltje terwijl we ons gereedmaakten om naar een chic Bostons restaurant te gaan voor mijn verjaardagsdiner, vroeg ik haar me het verhaal nog eens te vertellen.

‘Krijg je er nooit genoeg van?’ vroeg ze, terwijl ze me een snelle blik toewierp.

‘O, nee, mama, ik vind het een prachtig verhaal, een droomverhaal. Niemand zou ooit zo’n mooi verhaal kunnen schrijven,’ zei ik, wat haar blij maakte.

‘Goed dan,’ zei ze, terwijl ze aan mijn toilettafel ging zitten. Ze begon haar mooie haar te borstelen, tot het glansde als gesponnen goud. ‘Ik leefde als een arme Assepoester, tot mijn prins arriveerde,’ begon ze als altijd. ‘Maar zo was het niet altijd geweest. Ik was de oogappel van mijn vader. Hij was voorman en had de leiding over een olieveld in de buurt, hij was een heel belangrijk man. Hij was niet bang zijn handen vuil te maken als het moest, maar was toch heel elegant. Ik hoop dat je op een keer een man zult vinden als mijn vader.’

‘Lijkt papa niet op hem? Hij vindt het toch ook niet erg om op het schip te werken en met zijn mannen naar de machinekamer te gaan?’

‘Ja,’ zei ze droog, ‘het kan hem niet schelen. Maar ik wil voor jou iemand anders, iemand die een echte directeur is, die mensen bevelen geeft en in een groot huis woont en...’

‘Maar wij wonen toch ook in een groot huis, mama?’ protesteerde ik. Ons huis was het grootste en meest luxueuze in de straat, een huis in de klassieke koloniale stijl met enorme deuren en meer dan vier meter hoge plafonds. Al mijn vriendinnen bewonderden mijn huis en waren vooral onder de indruk van de eetkamer, die een gewelfd plafond had en omringd was door Ionische pilaren. Mama had hem twee jaar geleden opnieuw laten inrichten naar het voorbeeld van een kamer die ze had gezien in een van haar tijdschriften.

‘Ja, natuurlijk, maar ik wil dat je op een landgoed woont met hectaren land, en paarden, en zwembaden, en tientallen

bedienden en een privéstrand. En...’ Haar ogen werden zacht en dromerig toen ze zich het schitterende landgoed voorstelde. ‘En zelfs een Engelse doolhof.’

Ze schudde haar hoofd alsof ze haar dagdromen wilde verjagen en begon met lange, sierlijke gebaren haar loshangende haar te borstelen. Ze zei dat je het ’s avonds minstens honderd keer moest borstelen om het soepel en gezond te houden. Het haar van een vrouw was haar kroon. Meestal droeg ze het opgestoken of naar achteren gekamd in een wrong, om haar mooie profiel goed te laten uitkomen.

‘In ieder geval waren mijn zusters, de strijkplanktweeling, ontzettend jaloers dat mijn vader zoveel van mij hield. Vaak bracht hij iets moois mee naar huis voor mij, en voor hen alleen maar praktische dingen zoals naaidozen of haaknaalden. Ze wilden trouwens toch geen mooie linten of nieuwe oorbellen of kammen. Ze haatten me omdat ik mooi was, snap je? Dat doen ze nog steeds.’

‘Maar toen stierf je vader en je oudste broer nam dienst in het leger,’ zei ik, ongeduldig verlangend naar het romantische deel van het verhaal.

‘Ja, en toen veranderde alles. Toen werd ik echt de arme Assepoester. Ze lieten mij al het werk doen in en rond het huis en verstopten mijn mooie spulletjes als ze de kans kregen. Als ik niet deed wat ze wilden braken ze mijn kammen of begroeven mijn sieraden. Ze gooiden al mijn cosmetica weg.’

‘Maar je moeder dan? Wat deed oma Jana?’ Ik kende het antwoord, maar ik moest het nog eens horen.

‘Niets. Ze was het er helemaal mee eens. Ze vond dat mijn vader me te veel verwend had. Ze lijkt precies op die twee – hoe ze zich tegenwoordig ook gedraagt. En denk maar niet omdat ze je die broche met de camee heeft gegeven voor je verjaardag,’ ging ze verder met een blik op de camee die op mijn toilettafel lag, ‘dat ze ook maar iets veranderd is.’

‘Hij is prachtig, en papa zegt dat hij heel erg kostbaar is.’

‘Ja, ik heb er haar jaren geleden om gevraagd, maar ze weigerde,’ zei ze verbitterd.

‘Wil jij hem hebben, mama?’

‘Nee, hij is van jou,’ zei ze na een ogenblik. ‘Ze heeft hem aan jou gegeven. Wees er alleen voorzichtig mee. Goed, waar was ik gebleven?’

‘Ze begroeven je sieraden.’

‘Begroeven mijn... o, ja, ja. En ze verscheurden mijn mooiste en duurste kleren. Eén keer sloop Beatrice mijn kamer binnen en sneed in een aanval van woede een van mijn jurken met een keukenmes kapot.’

‘Wat gemeen!’ riep ik uit.

‘Natuurlijk ontkennen ze nog steeds dat ze dat gedaan hebben. Maar ze hebben het wél gedaan, geloof me. Ze hebben zelfs eens geprobeerd mijn mooie haar af te knippen. Terwijl ik lag te slapen kwamen ze op hun tenen naar binnen geslopen en wilden het afknippen met hun lange knipscharen, maar ik werd net op tijd wakker en...’ Ze rilde, alsof het zo verschrikkelijk was wat er toen volgde dat ze het nauwelijks kon vertellen. Toen begon ze haar haar weer te borstelen en ging verder. ‘Je vader was voor zaken in Texas, en mijn moeder, die nog steeds in de betere kringen verkeerde, leerde hem tijdens een diner kennen en nodigde hem bij ons thuis uit, met de bedoeling dat hij verliefd zou worden op je tante Peggy.

‘Maar toen hij mij zag...’ Ze zweeg even en bekeek zichzelf in de spiegel. Mama had een prachtige, gladde huid, waar geen rimpeltje het waagde zich te vertonen. Ze had een mooi, fijnbeneden gezicht, als op een camee of een omslag van Vogue. Ze had glanzende blauwe ogen die haar stemmingen verrieden: ze schitterden als kaarsjes in de kerstboom als ze gelukkig was, het waren koude ijspegels als ze kwaad was, en zacht en verloren als een verdwaalde puppy als ze ongelukkig was.

‘Toen hij naar me keek,’ zei ze tegen haar eigen spiegelbeeld, ‘werd hij onmiddellijk de slaaf van mijn schoonheid.

Natuurlijk,’ ging ze verder, terwijl ze zich snel naar me omdraaide, ‘waren je tantes waanzinnig jaloers. Ze lieten me de verschoten, vaalbruine jurk dragen, die op mijn enkels viel en mijn figuur verborg, en ik mocht geen enkel sieraad omdoen. Ik

moest mijn haar in een knot draaien en mocht geen make-up gebruiken, zelfs niet een beetje lippenstift.

Maar Cleave zag er dwars doorheen. Zijn ogen waren de hele avond op mij gericht, en telkens als ik iets zei, al was het maar “Mag ik het zout even?”, stopte hij midden in een zin en luisterde of mijn woorden parels van wijsheid waren.’ Ze zuchtte, en ik zuchtte met haar mee. Wat heerlijk, dacht ik, om zulke romantische herinneringen te hebben. Meer dan iets ter wereld wilde ik op een dag zelf ook zulke romantische herinneringen hebben.

‘Werd jij ook meteen verliefd?’ Ook dat antwoord kende ik, maar ik moest het nog eens horen omdat ik het precies in mijn boek wilde opschrijven.

‘Niet onmiddellijk, al voelde ik me steeds meer tot hem aangetrokken. Ik vond dat hij een grappig accent had, zie je, dat Bostonse accent, dus was ik geboeid door alles wat hij zei. Hij was gedistingeerd en zag eruit als een succesvol zakenman: zelfverzekerd, maar niet stijf; hij droeg dure kleren en had een dik gouden zakhorloge met de langste gouden ketting die ik ooit had gezien. Als hij het opende speelde het het melodietje van “Greensleeves”.’

‘Zag hij eruit als een oude zeebonk?’ vroeg ik lachend. Dat vertelde papa me altijd.

‘Ik wist niets van de zee of zijn bedrijf, want ik had mijn leven lang in midden-Texas gewoond. Maar hij had dezelfde baard als nu, alleen was hij toen niet grijs en veel netter bijgehouden, mag ik wel zeggen. In ieder geval praatte hij aan één stuk door over zijn bloeiende scheepvaartlijn. Oma vond dat interessant,’ ging ze met een schamperlachje verder. ‘Ze had plannen voor de rijke aanbieder die Peggy zou hebben.’

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Hij vroeg of hij onze tuin mocht zien en voordat oma Peggy met hem mee kon sturen om hem rond te leiden, vroeg hij aan mij of ik dat wilde doen. Je had hun gezicht eens moeten zien. Peggy’s gezicht werd nog langer, haar kin reikte tot haar afschuwelijke adamsappel, en Beatrice kreunde zelfs hardop.

Natuurlijk zei ik ja, eerst alleen om hen dwars te zitten, maar

toen we buiten liepen in de zwoele avond...'

'Ja?'

'Toen hij zachtjes begon te praten, besepte ik dat Cleave Van-Voreen meer was dan een saaie zakenman uit New England. Op zijn manier was hij rijk en slim en knap, ja, maar hij was ook erg eenzaam, en verliefd op mij, zo verliefd dat hij die eerste avond al een huwelijksaanzoek deed. We stonden bij de babyroosjes.'

'Ik dacht dat jullie op de schommelbank zaten en dat het pas de tweede avond was.'

'Nee, nee, het was bij de rozen, die eerste avond. De sterren... de hemel was bezaaid met sterren. Het was een explosie van licht boven ons. Het benam me de adem.' Ze legde haar vingers tegen haar keel en sloot haar ogen, alsof de herinnering haar te veel werd.

Ik hield mijn adem in. Vanavond had ze het verhaal mooier verteld dan ooit tevoren. Ze maakt er iets heel bijzonders van omdat het mijn twaalfde verjaardag is. Wat lief van haar. Misschien veranderde ze het verhaal van tijd tot tijd, omdat ze vond dat ik steeds meer mocht horen naarmate ik ouder werd.

'En plotseling nam Cleave mijn hand in de zijne en zei: "Jillian, ik heb door het hele land gereisd en veel andere landen bezocht, ik heb veel mensen en veel mooie vrouwen gezien, in het verre oosten en in Zuid-Amerika, Hawaïaanse prinsessen en Russische prinsessen en Engelse prinsessen, maar ik heb nog nooit iemand gezien die zo mooi is als jij. Je bent een juweel dat kan concurreren met de sterren boven ons."

"Ik ben een man van de daad," ging hij verder, "die, als hij eenmaal weet wat waardevol is en wat niet op deze wereld, onmiddellijk een besluit neemt, fel en vastberaden, een besluit waar hij achter blijft staan in elke controverse, in elk tumult."

Toen pakte hij mijn andere hand en zei: "Ik ga hier niet vandaan voordat jij mijn vrouw bent.'" Geluidloos vormde ik de woorden met mijn lippen. Ik had die zin zo vaak gehoord en elke keer vond ik hem weer opwindend. Als ik bedacht dat mijn papa voor eeuwig en altijd in dat stoffige plaatsje in Texas zou zijn gebleven en zijn zaken zou hebben verwaarloosd tot hij

de vrouw van wie hij hield had veroverd... hun romance hoorde thuis in een boek, en nu zou die in mijn boek komen.

‘Natuurlijk, Leigh, was ik helemaal overweldigd door zoveel liefde. Hij vroeg toestemming me het hof te maken en die gaf ik hem. Toen ging hij naar binnen en sprak onder vier ogen met oma Jana en vroeg ook haar toestemming. Ze was geschokt, maar ik denk dat ze dacht dat ze die rijke aanbieder tenminste voor een van haar dochters zou krijgen.

Daarna kwam hij een week lang elke dag naar ons huis en mijn zusters stierven van jaloezie, maar ze konden er niets tegen doen. Oma Jana schaamde zich dat Cleave me in vodden zou zien terwijl ik de smerigste karweitjes in huis opknapte, dus werd ik ervan ontheven en moesten mijn zusters het doen.

De vijfde dag ongeveer deed Cleave officieel een aanzoek. Hij ging op zijn knieën liggen terwijl ik op de bank zat in de zitkamer, en ik zei ja,’ zei ze, en maakte abrupt een eind aan het verhaal. ‘Ik vertrok met hem uit Texas en nam afscheid van dat alles.

Toen je grootmoeder en tantes erachter kwamen hoe rijk ik was, draaiden ze om als een blad aan de boom.’ Ze keek naar mijn dagboek. ‘Ga je dat allemaal daarin opschrijven?’

‘O, ja, al mijn belangrijkste herinneringen. Heb jij weleens een dagboek gehad, mama?’

‘Nooit. Maar dat geeft niet,’ ging ze snel verder. ‘Ik heb al mijn herinneringen hier opgeslagen,’ en ze wees op haar hart. ‘Sommige ervan heb ik alleen aan jou verteld.’ Ze zei het zo zacht dat mijn hart even stilstond. Ze vertrouwde mij meer dan wie ook.

‘Ik zal nooit een geheim voor je hebben, mama.’

‘Dat weet ik, Leigh. We lijken te veel op elkaar om iets belangrijks voor elkaar te verbergen.’ Ze streek met haar vingers over mijn haar. ‘Je zult heel gauw een mooie jonge vrouw zijn, weet je dat?’

‘Ik wil net zo mooi zijn als jij, maar ik denk niet dat me dat lukt. Mijn neus is te lang en ik heb niet jouw zachte mond. En mijn lippen zijn te dun, hè?’

‘Natuurlijk niet. Bovendien ben je nog niet helemaal vol-

groeid. Als je doet wat ik zeg, zul je heel aantrekkelijk worden. Wil je me dat beloven?’

‘Ik beloof het.’

‘Mooi.’ Ze keek naar het pak dat ze ‘vrouwengeheimpjes’ had genoemd. ‘Het wordt tijd dat je dit pak openmaakt, dan kunnen we erover praten,’ zei ze. Ze pakte het zelf uit en maakte de doos open.

Ik kon mijn ogen niet geloven. Het was een bustehouder. Mijn borsten waren de laatste tijd gaan groeien, en een paar vriendinnen van me droegen al een beha. Ze hield hem omhoog.

‘Je figuur ontwikkelt zich en je hebt net je eerste ongesteldheid achter de rug,’ zei ze. ‘Het wordt tijd dat je iets over vrouwen leert en een paar dingen hoort over mannen.’

Ik knikte en hield mijn adem in. Zo’n volwassen gesprek tussen ons deed mijn hart bonzen.

‘Je draagt hem niet altijd, alleen bij gelegenheden waarop je elegante mensen en knappe, rijke mannen ontmoet, en als je deze onder je nieuwe kasjmier truien draagt...’

Ik nam de nieuwe beha voorzichtig tussen mijn vingers. Mijn hart bonsde nog steeds.

‘Mannen, vooral mannen die een hoge positie bekleden en rijk zijn, houden ervan met verbluffend mooie vrouwen te worden gezien. Het streelt hun ego, begrijp je?’ Ze lachte en gooide haar haar naar achteren.

‘Ik geloof het wel, ja.’

‘Zelfs je vader, die eigenlijk alleen maar oog heeft voor zijn schepen, vindt het prettig als hij samen met mij een chic restaurant binnenkomt. Mannen zien vrouwen als een ornament.’

‘Maar is dat wel juist?’ vroeg ik me hardop af.

‘Natuurlijk. Laat ze maar denken wat ze willen, zolang ze zich maar kapotwerken om jou gelukkig te maken. Je moet een man nooit precies laten weten wat je denkt.’ Plotseling keek ze me aan, en haar ogen waren koud en hard. ‘Denk eraan, Leigh, dat vrouwen nooit seksuele relaties kunnen hebben zoals mannen. Nooit.’

Mijn hart begon zo mogelijk nog wilder te kloppen. Ze stond

op het punt de intiemste dingen te vertellen.

‘Mannen kunnen dat doen. Er wordt niet anders van hen verwacht. Ze willen hun mannelijkheid bewijzen. Maar als een vrouw zoiets doet, verliest ze iets heel belangrijks. Nette meisjes gaan niet tot het uiterste. Niet voordat ze getrouwd zijn,’ voegde ze eraan toe. ‘Belof me dat je daaraan zult denken.’

‘Ik belof het,’ zei ik fluisterend.

‘Mooi.’ Ze bekeek zichzelf weer in de spiegel en de keiharde uitdrukking maakte weer plaats voor mijn lieve, mooie moeder. ‘Jij hebt kansen die ik nooit gehad heb, als ik je vader maar zover kan krijgen dat hij ze gebruikt.

‘Heeft je vader ons ooit meegenomen naar Jamaica, zoals ik hem gevraagd heb? Of naar Deauville naar de paardenrennen? We hebben luxeschepen, maar hebben we ons eigen jacht waarmee we naar de Rivièra varen? Nee, hij neemt ons drie keer mee naar Londen omdat hij op die reis zaken met plezier kan combineren, en verwacht van mij dat ik achter de passagiers aan hol, als de vrouw van een hoteleigenaar of zo. Ik wil ten minste één keer een echte vakantiereis maken, zonder zakelijke beslommeringen. Alleen maar plezier. Hoe verwacht hij dat ik je aan de juiste mensen voorstel als we niet naar die andere plaatsen gaan?’

Ze draaide zich weer naar me toe. Haar gezicht zag rood van woede. ‘Trouw niet met een man die verliefder is op zijn zaak dan op jou.’

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ze had me zoveel verteld en me zoveel nieuwe ideeën en dingen gegeven om over na te denken. En ik had nieuwe vragen. Wanneer beginnen mannen te proberen je ‘tot het uiterste’ te laten gaan en hoe weet je welke mannen je kunt vertrouwen en welke niet?

Ik was nog niet zover, dacht ik, en ik voelde dat ik in paniek raakte.

Mama stond op en liep bevallig naar de deur. ‘Ik ben zo blij dat we samen gepraat hebben, schat, maar we zullen ons nu moeten aankleden. Je weet hoe ongeduldig je vader wordt als hij moet wachten. Alles gaat bij hem volgens schema. Hij behandelt ons net als zijn schepen. Ik weet zeker dat hij beneden in zijn

kantoor loopt te ijsberen en voor zich uit loopt te mompelen.'

'Ik zal opschieten.'

'Nee, doe het rustig aan,' zei ze, alsof ze niet beseftte dat ze zichzelf tegensprak. 'Je moet je oefenen een man op je te laten wachten. Besteed aandacht aan je haar, doe wat lippenstift op, zoals ik het je heb laten zien, niet drukken, maar zachtjes ermee over je lippen gaan of je ze liefkoost met een kus,' zei ze, en deed het me voor. 'Begrepen?' Ik knikte. 'Mooi.'

'En vergeet niet je kousen aan te trekken en je nieuwe schoenen met hoge hakken te dragen die precies op mijn schoenen lijken. Draag altijd hoge hakken, die zijn veel flatteuzer voor je benen,' zei ze.

Ze wilde naar buiten lopen, maar bleef in de deuropening staan.

'Ik vergeet bijna dat ik nog een verrassing voor je heb,' merkte ze op.

'Nog meer? Maar jij en papa hebben me vandaag al zoveel gegeven.'

'Het is geen cadeau, Leigh. Het is een uitstapje, iets wat ik je wil laten zien,' legde ze uit. 'Je gaat dit weekend met me mee.'

'Waarheen?'

'Naar dat landgoed waarover ik je verteld heb, Farthinggale Manor.'

'Waar je wandschilderingen maakt in de muziekkamer?' vroeg ik. Ze had het me eens terloops verteld. Mama illustreerde kinderboeken. Ze werkte voor Patrick en Clarissa Darrow, een echtpaar dat eigenaar was van een uitgeverij in Boston. Ze waren burens van ons. Hun binnenhuisarchitecte, Elizabeth Deveroe, was aangenomen om een en ander te doen in een schitterend landgoed buiten Boston. Mama en Elizabeth waren goede vriendinnen en mama was een keer met haar meegegaan en had een paar suggesties gedaan, die blijkbaar in de smaak waren gevallen bij de eigenaar. Ze kreeg de opdracht om wandschilderingen te maken die scènes voorstelden uit sprookjes, iets wat mama had gedaan voor de omslagen van boeken.

'Ja, ik ben al voor meer dan de helft ermee klaar, en ik wil dat

je ze ziet, en Tony leert kennen.'

'Tony?'

'Meneer Tatterton, de eigenaar. Ik wil je dat landgoed graag laten zien. Als je wilt natuurlijk.'

'O, ja! Ik wil dolgraag zien wat je geschilderd hebt.'

'Goed.' Ze glimlachte. 'Nu moeten we ons aankleden voordat je vader een gat in de vloer slijt.'

Ik lachte, dacht aan die arme papa en hoe hij het zou vinden om voortaan met twee volwassen vrouwen te moeten leven in plaats van één. Maar ik zou nooit gemeen kunnen zijn tegen papa, dacht ik. Ik zou hem nooit kunnen bedriegen of niet vertellen wat ik werkelijk dacht. Zou er dan nooit een tijd komen, dacht ik, als je van elkaar hield en getrouwd was, dat je je man kon vertrouwen en eerlijk tegen hem kon zijn?

Ik trok de nieuwe beha aan en een van mijn nieuwe kasjmier truien en de bijpassende rok. Ik borstelde mijn haar naar achteren, bracht de lippenstift aan zoals mama me had gezegd, trok de schoenen met de hoge hakken aan en bekeek mezelf in de spiegel. Ik zag er zo anders uit. Het leek of ik van de ene dag op de andere was opgegroeid. Mensen die me niet kenden zouden mijn ware leeftijd niet kunnen raden. Wat opwindend, dacht ik, hoewel het toch ook een beetje beangstigend was. Ik zag er ouder uit, maar zou ik me ook ouder kunnen gedragen? Ik keek altijd naar mama als we ergens waren, hoe ze een rol leek te spelen, telkens een ander kon worden; soms giechelde ze en gedroeg ze zich mal, en soms zag ze er zo elegant en aristocratisch uit dat je zou denken dat ze van koninklijken bloede was.

Ze was altijd mooi; ze was het middelpunt van de aandacht. Als zij een kamer binnenkwam hielden de mannen op met praten en draaiden hun hoofd zo snel om dat het bijna van hun hals gerukt werd.

Het maakte me zenuwachtig als ik eraan dacht dat op het moment dat we het restaurant binnenkwamen alle ogen op ons gericht zouden zijn, en mannen en vrouwen mij ook aandachtig zouden bekijken. Zouden ze lachen? Zouden ze denken, dat ik een jong meisje was dat op haar moeder probeerde te lijken?

Toen ik eindelijk naar beneden ging naar papa's kantoor voelde ik me doodsbenauwd. Hij zou de eerste man zijn die me zo opgedoft zag en hij was op het ogenblik de belangrijkste man in mijn leven. Mama was nog niet klaar.

Hij zat achter zijn bureau en las een van zijn rapporten. Twee jaar geleden had mama het hele huis opnieuw ingericht, behalve zijn kantoor. Dat was de enige kamer waar ze niet aan mocht komen, ook al lag er een versleten rechthoekig kleed op de grond waarvoor mama zich schaamde. Zijn bureau was van zijn vader geweest en was gekrast en beschadigd, maar er mocht niets aan worden gedaan. Zijn kantoor leek overvol, omdat langs alle muren planken waren met boeken over de scheepvaart en scheepsmodellen. Er stonden een kleine, bruinleren bank en een versleten schommelstoel van notenhout met een ovale esdoornhouten tafel ernaast. Hij werkte bij het licht van een koperen olielamp.

De enige kunst in de kamer bestond uit platen van schepen: Yankee Clippers en een paar van de eerste luxelijnschepen, en een paar stukken gedroogd en bewerkt drijfhout die op zijn rommelige bureau en op de ovale tafel lagen. Aan de muur achter hem hing een portret van zijn vader. Opa VanVoreen, die twee jaar vóór mijn geboorte was gestorven, had een hard, streng gezicht met diepe rimpels en verweerde wangen. Papa zei altijd dat hij op zijn moeder leek, die ook was gestorven voor ik was geboren. Op de foto's leek ze een klein, zachtmoedig vrouwtje, van wie papa waarschijnlijk zijn kalme, conservatieve manier van doen had geërfd.

Ik keek vaak aandachtig naar de foto's van papa's ouders, zoekend naar een gelijkenis met mijzelf. Op sommige foto's dacht ik dat de ogen van zijn moeder op die van mij leken, maar op andere foto's waren ze weer heel verschillend.

Hij keek langzaam op van zijn werk toen hij zich realiseerde dat ik was binnengekomen. De eerste paar ogenblikken leek het of hij me niet herkende. Toen stond hij snel op. Zijn gezicht was een en al verbazing.

'Hoe zie ik eruit, papa?' vroeg ik aarzelend.

‘Je ziet er zo... volwassen uit. Wat heeft je moeder met je gedaan?’

‘Ik zie er toch wel goed uit?’ vroeg ik angstig.

‘O, ja. Ik beseftte niet hoe mooi je wordt, Leigh. Ik denk dat ik zal moeten ophouden je als een klein meisje te beschouwen.’ Hij staaarde me aan. Het maakte me verlegen. Ik voelde dat ik bloosde.

‘Wel,’ zei hij, terwijl hij om zijn bureau heen liep en naar me toekwam. ‘Nu heb ik vanavond twee mooie vrouwen bij me. Geweldig.’ Hij omhelsde me en gaf me een zoen.

‘Weet je zeker dat ik er goed uitzie, papa?’

‘Natuurlijk weet ik het zeker. Kom, laten we eens zien hoeveel uur het nog duurt voor je moeder die trap afkomt.’ Hij sloeg zijn arm om me heen en we liepen naar de ronde trap in de hal. We keken omhoog, want mama kwam de trap af.

Ze was mooi als altijd. Haar ogen fonkelden, haar gezicht straalde en haar haar was goddelijk. Ze knipoogde naar me toen ze om de bocht in de trap kwam.

‘Lieve help, Cleave, je had tenminste een ander pak kunnen aantrekken in plaats van de kleren waarin je de hele dag hebt rondgelopen,’ zei ze toen ze beneden was.

‘Dat heb ik gedaan!’ protesteerde papa.

Mam schudde haar hoofd.

‘Al je pakken lijken zoveel op elkaar dat je het verschil niet kunt zien.’ Ze streek een lok van mijn haar naar achteren. ‘Ziet Leigh er niet mooi uit?’

‘Ja. Schitterend. Jullie zien er méér uit als moeder en dochter dan jullie ooit hebben gedaan,’ zei hij, maar ze leek zich een beetje beledigd te voelen door die opmerking. Hij zag het ook en verbeterde zichzelf snel. ‘Hoewel je er eigenlijk veel te jong uitziet om een dochter te hebben die er zo oud uitziet. Jullie lijken meer twee zusters,’ eindigde hij. Mama straalde.

‘Zie je nou,’ fluisterde ze, toen we naar buiten gingen, ‘je kunt ze altijd de juiste dingen laten zeggen en doen als je dat wilt.’

Mijn adem stakte in mijn keel. Mama deed het echt: ze vertrouwde me haar geheimen toe. In mijn mooie nieuwe kleren,

op weg naar een chic restaurant, voelde ik me zo opgewonden als nooit tevoren.

En toen, in het restaurant, had papa nog een verrassing voor ons. Hij kondigde aan dat hij een nieuwe vakantiecrui­se naar de Caribische Zee in het reizenpakket had opgenomen, in de hoop de zaken wat op te peppen. In eerste instantie was het een crui­se naar Jamaica en hij was van plan ons mee te nemen op de eerste reis. We zouden volgende week vertrekken, na een bon voyageparty.

Mama was zo sprakeloos dat ze eerst helemaal niet blij keek, hoewel ze vandaag nog had geklaagd dat we nooit naar Jamaica gingen, wat tegenwoordig de vakantieplaats was voor rijke en beroemde mensen.

‘En Leighs school dan?’ vroeg ze.

‘We nemen een privéleraar voor haar mee, net als de andere keren,’ antwoordde papa, en keek verbijsterd op bij haar plotselinge bezorgdheid.

Ik vond het ook vreemd dat ze zich daar druk over maakte. Ze had zich nog nooit om mijn school bekommerd.

‘Ik dacht dat je blij zou zijn,’ zei papa. Hij keek teleurgesteld dat mama niet wat enthousiaster had gereageerd op zijn mededeling.

‘Ik ben blij. Het is alleen... niets voor jou, Cleave, om iets spontaans te doen.’ Haar stem klonk me vreemd en haperend in de oren. ‘Het is even wennen.’ Ze keek naar mij en na een ogenblik begon ze te lachen, en we gingen verder met mijn verjaardagsfeest.

Wat een fantastische verjaardag was dit geweest, dacht ik. En wat een perfect idee van papa om me dit dagboek te geven waarin ik al die kostelijke herinneringen kon vastleggen. Het was of hij wist dat ik voortaan zoveel bijzondere herinneringen zou hebben dat ik niets liever zou willen dan ze allemaal opschrijven om ze voor eeuwig te bewaren.

Vandaag voelde ik een klein beetje hoe het zou zijn om me een vrouw te voelen in plaats van een klein meisje. Diep in mijn hart vroeg ik me af of papa nog steeds kleine geschenkjes

voor me zou meebrengen en me zijn kleine prinses zou blijven noemen. Een deel van me was bang dat zijn liefde voor me zou veranderen, afnemen, als ik opgroeide.

Mama kwam bij me toen ik het licht had uitgedaan en in bed lag. Ze wilde me eraan herinneren dat we naar Farthinggale Manor zouden gaan. Ik besepte hoe belangrijk het voor haar was dat ik het mooi zou vinden. Hoe zou ik niet van dat huis kunnen houden dat ze me had beschreven. Het klonk als een sprookje. En Tony Tatterton... de koning!

Verschenen van Virginia Andrews in de Casteel-serie

Hemel zonder engelen

De duistere engel

De gevallen engel

Een engel voor het paradijs

De droom van een engel

In druk sinds 1985
Deze druk geheel nieuw vormgegeven, juli 2021

Oorspronkelijke titel *Web of Dreams*

Copyright © 1990 by The Vanda General Partnership

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © 1990, 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Parma van Loon

Omslagontwerp © De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5752 3

ISBN e-book 978 90 261 5746 2

NUR 335/340

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.